

troet, at, naar der i § 3 foreskrives, at Lottoadministrationsen skal være færdig til ultimo Marts 1852, indeholdtes deri egenlig ogsaa, at Lottoadministrationsen med alle derunder hørende Embedsmænd ikke kunde afgaae før 1ste April 1852, har man dog antaget det for at kunne være Tvivl underkastet, og Fleertallet af Udvalget har derfor tilladt sig at foreslaae at beholde de første Ord af § 4.

Med Hensyn til de sidste Ord af § 4, der antyde, at de Embedsmænd, der ere berettigede til Pension eller Bartpenge, skulde erholde dem efter Pensionsloven, da tillader jeg mig at henholde mig til den trykte Betænkning, som er omdeelt i Thinget.

Finantsministeren: Efter den Modification, som Udvalgets Fleertal har foretaget i Udvalgets Forslag, kan jeg ikke finde Noget derimod at erindre. Jeg erkjender, at de Ord, som af Udvalgets Fleertal ere foreslaaede at skulle udgaae af § 4, stricte ikke behøves. Det falder af sig selv, at naar det Tidspunkt er kommet, da Lottoadministrationsens Embedsmænd skulle afskediges, er det kun de af dem, som ifølge de gjældende Bestemmelser ere berettigede til Pension eller Bartpenge, som kunne tilkomme saadan, og at dens Beregning da vil være at fastsætte efter den Pensionslov, der til den Tid maatte gjælde. At Bestemmelsen er optagen, er kun en Folge af den første Passus af § 4, hvor man fandt det nødvendigt at udtale, at Lottovæsenets Embedsmænd og Betjente skulle endnu et Dvartal, efter at Lottoteriets sidste Trækning havde fundet Sted, vedblive at nyde deres Indtægter; derved er denne Bestemmelse flydt med ind; men jeg erkjender, at den er overflødig, og jeg tiltræder derfor Udvalgets Fleertals Forslag til Paragraphen. Hvad derimod angaaer det Forslag, hvilket jeg maa antage, er Udvalgets Mindretals Anskuelse, at af § 4 skulde ogsaa første Passus udgaae, saaledes at § 4 reent bortfaldt, da er denne Anskuelse vistnok fuldkommen consequent, naar man antager, at §§. 2 og 3 ogsaa skulle bortfalde; thi naar der slet ikke forudsættes, at Lottoadministrationsen behøver nogen Tid til at blive færdig, efterat Lottoteriet er ophævet, saa er det ogsaa i sin Orden, at man ikke fastsætter en

forlængt Tjenestetid for dem. Men jeg maa tillade mig at gjøre opmærksom paa, at da en saadan Nødvendighed er tilstede, da Lottoadministrationsen vil faae et meget byrdefuldt Arbejde, ja da det endogsaa er tvivlsomt, om den uden stor Anstrengelse vil kunne blive færdig dermed inden det første Dvartals Udgang 1852, taler Billighed for, at Lottoadministrationsens Embedsmænd og Betjente endnu i et Dvartal, uagtet Lottoteriet er ophævet som Institution, beholde deres hidtil havte Indtægter. Men, hvis man ikke antager den første Passus i § 4, saaledes som Udvalgets Fleertal har foreslaaet, saa vil Folgen deraf ligesom blive, at Regjeringen vil være sat i den Nødvendighed, naar 1ste Januar 1852 kommer, at afskedige vedkommende Embedsmænd, og uagtet de, efter de Pensionsregler, der ere foreslaaede i det det høitærede Thing foreliggende Pensionsforslag, ikke faae de fulde Indkomster, men kun en Deel af Indkomsterne, saa vil Staten dog være nødsaget til et heelt Dvartal efter at lade dem for disse nedfatte Indtægter udføre disse Tjenesteforretninger. § 4 gaaer kun ud paa, at Regjeringen kan faae Bemyndigelse til endnu et heelt Dvartal efter at den sidste af Lottoteriets Trækninger har fundet Sted, at lade Lottoadministrationsen bestaae, og en saadan Bemyndigelse kan Regjeringen constitutionelt ikke have ligeoverfor Statsrevisionen, uden den gives ved Lov. Jeg vil meget gjerne forudsætte, at den Udsættelse, som Statsrevisionen vilde finde sig foranlediget til i sin Tid at gjøre, hvis Regjeringen vilde udsætte sig for den, at den nemlig var vedbleven at udbetale et Dvartals Lønninger, efterat Lottoteriet var ophævet, ikke vilde blive tagen tilfulde af Rigsdagen; men paa den anden Side troer jeg, at Regjeringen er i sin gode Ret, naar den forlanger af Legislaturen, at Regjeringen ikke ene skal paatage sig Ansvar for at udbetale et Dvartals Gage for en Institution, efterat denne er ophævet.

S. P. Hansen: Den høitagtede Finantsminister har ganske rigtigt forudsat, at Udvalgets Mindretal vilde vedblive det Forslag, som allerede var gjort til Sagens første Behandling, nemlig at § 4 ganske skulde udgaae. Det vil vistnok ogsaa være klart af